

politikken gennem Lidelser, det er Arbejderklassen, som gennem Arbejdsløshed kommer til at betale. Ærede Medlemmer kan se, hvis de slaar op i Rigsdagstidenden, hvor stærkt Statsministeren taler om, hvad denne Politik vil føre over Arbejderklassen. Derfor lader han ogsaa i denne Sommersamling Spørgsmaalet staa hen, om man skal stabilisere ved 80 eller gaa til 100, men han fortæller Arbejderne, hvad det sidste vil koste. Han siger ikke et Ord om det, som den højtærede Socialminister senere fortalte, at det vilde blive saa lykkeligt for dem at faa Pariteten igen. Derimod tilføjede den højtærede Statsminister nogle Ord, som det er værd at erindre. Han sagde, at hvis man skal gaa til Pari, saa skal man spørge: Hvad vil man fra Formueejernes Side, der har Interesse heri, betale derfor? Hvad vil de betale derfor? Og han tilføjer et forstandigt Ord: Det Spørgsmaal maa vi tage op, naar Sagen om Pariteten endeligt skal afgøres.

Men det blev ikke taget op den Gang, da det kunde været taget op til Drøftelse med dem, der var Tilhængere af Pariteten; da tog den højtærede Statsminister ikke Spørgsmaalet op og sagde: Hvad vil Formueejerne her i Landet betale?

Og nu Landbrug og Industri, som udtalte sig for Paritetspolitikken, de stillede for deres Vedkommende visse Krav for at være med dertil. Industrien sagde: Kriseværn, og Landbruget sagde: hurtigt en nødvendig Deflation ved Takstnedsættelser og Skattelettelser. Men den Gang man traf Afgørelsen, sikrede man sig heller ikke, at disse Krav kunde blive gennemført. Socialdemokrater, Venstre og Konservative afviste i Fællesskab en Plan om Guldstabilisering ved 90 i Februar uden i Forvejen at have tilvejebragt fælles Grundlag for de Krav, som Paripolitikken vilde stille, paa den ene Side til Fordel for Arbejderne, paa den anden Side til Fordel for de Erhverv, som kastedes ind i Krisen. Derfor er det, vi nu i Dag staar her, saaledes som vi gør, at de tre Paripartier taler i hvert sit Hjørne.

Vi staar foran Kronens Guldindløselighed. Nationalbanken har bebudet det i sin Aarsberetning; den har sagt, at prismæssigt og bankteknisk er nu alt klart til at gennemføre Guldindløseligheden. Jeg skal gøre opmærksom paa, at denne Udtalelse ikke er i Overensstemmelse med, hvad Nationalbanken sagde i Fjor, og hvad Valutaudvalget den Gang gav Tilslutning til, nemlig at der maa være Overensstemmelse med Prisniveauet og Overensstem-

melse med Indtægtsniveauet, før man kan gaa til Pari, og at oven i Købet en Prøvetid maa være gaaet forud. Professor Axel Nielsen kritiserede den Gang denne Udtalelse og sagde: En Prøvetid er overflødig; naar blot Prisniveauet og Indtægtsniveauet er bragt i Orden, kan det gennemføres. Men nu siger Nationalbanken, at en Prøvetid er overflødig, og den siger tillige, at Overensstemmelsen med Prisniveau og Indtægtsniveau behøver ikke at være til Stede, idet man er overbevist om, at de ikke vil øve Indflydelse paa Fastholdelsen af Guldet.

Nu maa man jo haabe, at det sidste Standpunkt, Nationalbanken er kommet til, er det rigtige. Men naar vi gaar til Guldindløselighed i Januar, maa den højtærede Socialminister ikke tro, at dermed er alting sagt med Ordene: Nu kan man for Sedler faa Guld, enten Tikronestykker eller, hvad der vel snarere vil blive Tale om, for et vist større Antal Sedler en Guldbarre. Han maa ikke tro, at dermed alt er i Orden, thi Erfaringerne fra de andre Lande viser, at hvis der ikke er gaaet en Prøvetid i Forvejen, vil det Øjeblik, da man gaar til Guldindløselighed, være Indledningen til særdeles vanskelige Tider.

Ikke mindst derfor er det saa nødvendigt, at man kommer til Klarhed over, hvad den Krise, vi nu er i, kræver. Der kræves en for hele Landet, for dets Borgere og dets Erhverv, ligevægtig økonomisk og finansiel Politik, og hvad man ikke tilstrækkelig klart, synes jeg, taler om her, er, at denne Politik falder i to Afsnit. Den falder dels i en Politik for at tilendebringe Krisen, og det er den vigtigste. Dels falder den i en Politik, hvis Formaal er at lindre de voldsomste Virkninger af Krisen uden at forhale den. Det er to helt forskellige Ting, men begge Ting er nødvendige. Krisen maa tilendebringes, og de voldsomste Virkninger af den maa lindres.

Betragter jeg nu Regeringens Politik, saa forekommer det mig, at den alt for stærkt ser Lindringen af Krisen som det væsentlige og ikke tilnærmelsesvis med samme Styrke gaar ind for det, som først og fremmest kræves, nemlig en Tilendebringelse af Krisen. Til Gengæld ser Venstre for sit Vedkommende alt for ensidigt paa den ene af Opgaverne: Krisens Tilendebringelse, uden tilstrækkeligt at ville erkende, at der maa lindrende Foranstaltninger til, for at ikke alt for meget skal slaas i Stykker. Det konservative Parti har paa dette Punkt en langt klarere Opfattelse end baade Venstre og Socialdemokraterne. De ser godt begge Dele. Naar de kommer til kort med deres Politik, er